

Sagførervirksomheden ikke kunne afgive, naar der bliver mange flere Sagførere. Noget stor Forøgelse af Sagførernes Antal venter jeg altsaa ikke; men jeg troer, at som en Forberedelsestid, som en Overgangstid vil i Reglen Udførelsen af Arbejde i denne Retning og den deraf følgende Beskæftigelse med praktiske Forhold og med det virkelige Liv være nyttigere for de unge Jurister end det ret og slet at gaae og vente eller at tilbringe et større eller mindre Antal Timer, om Dagen paa et eller andet Regjeringscontoir. Jeg troer altsaa, at den Tilgang til Sagførerstanden, der vil finde Sted efter det foreliggende Lovforslag, ikke vil blive stor, men at der maaskee derigennem vil staaes en ganske nyttig Skole for adskillige unge Jurister. — Hvad der derimod i ethvert Tilfælde vil vinde ved Lovforslaget, det er, at det nuværende Princip, hvorefter Sagførerstandens Medlemmer betragtes som Embedsmænd, bliver forandret og forandret i den Retning, som, efter hvad der altid har været min Overbevisning, er den ene rigtige Retning, den nemlig, at det gjøres til en fri Sag at blive Sagfører, saaledes at dette kun er afhængigt af visse Lovforefretne Betingelser. — Betænkeligere vilde Sagen derimod ganske sikkert stille sig for mig, hvis jeg kunde være enig med en æret Collega (Brock), der har meent, at Lovforslaget vilde lægge Hindringer i Veien for Udførelsen af de større Reforme i Retspleien, der forestaae; men jeg formaaer ikke at see, at dette vil kunne blive Tilfældet. Jeg troer vistnok ikke, at den her foreslaaede Lov vil kunne blive en Overgangslov i den Betydning, at den skulde berede Veien for den paagjældende Reform, men jeg seer heller ikke, at den vil kunne lægge et Halmstraa i Veien for denne; thi det turde i alt Fald vel være sikkert, at man ved den omtalte Reform, hvilke Regler der saa end iøvrigt ved samme maatte blive foreskrevne for Advocaturen, ikke vil vende tilbage til Embedssystemet for Advocaternes Ansættelse. Jeg troer altsaa, at det foreliggende Spørgsmaal meget godt kan betragtes aldeles uafhængigt af hiin Reform, og jeg skal endnu bemærke, at den ibelagte Tilbagevenden til den paatrængende Nødvendighed af at faae en saadan Reform i alt Fald ikke er paa sin Plads ligeoverfor

en Justitsminister, som har erklæret, at han ikke vil fremme denne Reform.

Ordføreren: Da det synes, at Forhandlingen er sin Afslutning nær, maa det maaskee være mig tilladt til Opfyldelse af den Pligt, der paahviler mig som Ordfører, endnu at fremsætte nogle faa Bemærkninger. Det har i Serdeleshed ved det Foredrag, som vi strax ved Begyndelsen af nærværende Møde hørte af det ærede Medlem for 1ste Kredts (Brock), der i Udvalget hører til Mindretallet, tydeligt viist sig, at Afskillelsen mellem Udvalgets Fleertal og Mindretal, og navnlig det ærede Medlem af Mindretallet, hovedsagelig berouer derpaa, at de nære en forskjellig Anskuelse om, hvad der i den nærmeste Fremtid lader sig vente i Henseende til Gjennemførelsen eller Udførelsen af de Grundlovsparagraffer, der staae i en vis Forbindelse med den foreliggende Sag. Det er jo nu naturligtvis Noget, hvorom der kan have forskjellige Meninger, og jeg maa jo egentlig være tilbøielig til at sige, at jeg vilde ønske, at min ærede Collega i Udvalget, som holdt det Foredrag, til hvilket jeg her sigter, maatte faae Ret i sin Anskuelse. Han syntes at have en stærk Tro paa, at det ikke vilde vare længe, inden vi haade fik Administrationen fuldstændigt adskilt fra Retspleien, Offentlighed og Mundtlighed gennemførte baade i civile og criminelle Sager og Rævninger indførte i alt Fald i criminelle Sager. Jeg er imidlertid bange for, at det er noget vel sangvinst at troe paa, at dette vil kunne opnaaes i de nærmeste Aar. Den ærede Taler tog da ogsaa lidt senere betydeligt Hæ i Seilene, om jeg maa bruge det Udtryk, idet han strax efter indskrænkede sig til ret egentlig kun at tale om de criminelle Sager. Men naar han indskrænker sig dertil, saa forekommer det mig rigtigt nok, at de Bemærkninger, som han iøvrigt fremsatte, komme til at savne Fodfæste. Han sagde jo, at han fandt det betænkeligt nu at lokke en heel Deel unge Mænd ind paa Sagførerbanen, naar det dog var givet, at de meget snart vilde blive ganske overflødige, og at man da maatte bortkaste dem og tage andre istedet. Dette kunde nu til Nød være rigtigt, skjøndt ikke engang da fuldstændigt, naar han